

Η ομορφιά της ευσπλαχνίας

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:guardachefoto2.wordpress.com

Μέσα από την κατωτέρω ιστορία μιας εκλεκτής ψυχής θα χαρούμε την ομορφιά της ευσπλαχνίας που την στόλιζε, την οποία ασκούσε κυρίως δια της προσευχής. Έζησε πριν από αρκετές δεκαετίες στην Αθήνα και ήταν πρόσφυγας Ελληνίδα του Πόντου.

Τα της ζωής της μας εξιστόρησε ένας σεβαστός ιερομόναχος, ο οποίος υπηρετούσε τότε ως διάκονος στην ενορία που έμενε η ευλαβέστατη αυτή ηλικιωμένη γυναίκα. Μας είπε: » Η κυρά - Άννα ξεχώριζε ανάμεσα στους ενορίτες μας για την ευσέβειά της. Δεν έλειπε ποτέ από καμιά Θεία Λειτουργία απ' όσες γίνονταν στον Ιερό Ναό μας. Με το μαντηλάκι της, σιωπηλή, αλλά γεμάτη αγάπη. Παρ' ότι ήταν μια πολύ πτωχή πρόσφυγας, πάντα ερχόταν στην Εκκλησία με το καλοζυμωμένο πρόσφορό της, τα καθαρά κεράκια της, λιβανάκι και ο,τι άλλο.

Κάποια ημέρα μου είπε συνεσταλμένα με τη χαρακτηριστική ποντιακή προφορά της:

- Διάκο μου, καλό μου Διάκο, σε παρακαλώ πολύ, όταν με κοινωνείς, φώναζε δυνατά τ' όνομά μου, και έπειτα σιγούλια, σαν πλησιάζεις την αγία Λαβίδα στο στόμα μου, λέγε το μοναχικό μου όνομα, Θεοκλήτη! Μ' έχει χειροτονήσει κρυφά ένας άγιος αρχιμανδρίτης πέρα στην πατρίδα!

Έμεινα κατάπληκτος ακούγοντας το μυστικό της. Όταν όμως πρόσεξα και αντιλήφθηκα τη μυστική πνευματική ζωή της, παρ' ότι την έκρυβε επιμελώς,

θαύμασα! Όλη την εβδομάδα ζούσε με την Θεία Κοινωνία. Κοινωνούσε τακτικά. Δεν έλειπε από καμιά Θεία Λειτουργία. Και με παρακαλούσε να της δίνω από το πρόσφορο που προσκομίζαμε ένα ύψωμα, ένα μικρό κομματάκι αντίδωρο, που το έκοβε σε πέντε - έξι μικρότερα κομματάκια κι έτρωγε ένα κάθε μέρα. Τίποτε άλλο! Λάδι έτρωγε μόνο το Σαββατοκύριακο.

Αλλά και ένα άλλο πνευματικό της κατόρθωμα έγινε αντιληπτό, παρ' όλο που το έκανε με άκρα μυστικότητα, γιατί ο Θεός ανυψοί τους ταπεινούς τη καρδιά. Σχεδόν όλο το βράδυ ξαγρυπνούσε και προσευχόταν. Νοικοκύρευε τον άνδρα της και, όταν έπεφτε εκείνος για ύπνο, άρχιζε εκείνη το έργο της. Εξ ίσου πιστός ο αγαθός γέροντας σύζυγός της, δεν την εμπόδιζε σε τίποτε στην πνευματική μυστική ζωή της. Τις περισσότερες βραδιές αυτή η ταπεινή ευλογημένη ψυχούλα τυλιγόταν στο σάλι της για να μη γνωρίζεται, κι έπαιρνε σειρά τις Εκκλησίες της περιοχής, γονάτιζε στις γωνίες του υποστέγου της κάθε Εκκλησίας, άναβε ένα κεράκι για να μπορεί να διαβάσει την παλιά Σύνοψη που κουβαλούσε πάντα μαζί της και διάβαζε προσευχές για την υγεία και σωτηρία όλων των ενοριτών! Τη μία νύχτα πήγαινε στην αγιά-Βαρβάρα, την άλλη στην Παναγία, την άλλη στον άγιο Νικόλαο και τελικά κατέληγε στην Εκκλησία που είχε πολύ πρωϊνή Θεία Λειτουργία! Έβρεχε, χιόνιζε, ήταν καλοκαίρι, η αγρυπνία και η προσευχή έξω από τις Εκκλησίες γινόταν. Η μοναχική άσκησή της ήταν ακριβής και υπερθαύμαστη. Και όλα μυστικά! Εμείς οι ιερείς είχαμε αντιληφθεί μερικά αγωνίσματά της, αλλά φυλάσσαμε το ιερό μυστικό της.

Αυτή η αγία γυναίκα είχε έναν αδελφό δικηγόρο, πολύ μορφωμένο, αλλά δυστυχώς άπιστο. Οπαδό των υλιστικών θεωριών του άθεου Μαρξ. Η καημένη η Άννα τον περιποιόταν κι αυτόν, γιατί δεν είχε κάνει οικογένεια. Τον έπλενε, του μαγείρευε, τον φρόντιζε, παρ' όλο που αυτός περιφρονούσε την χριστιανική πίστη και ζωή της και δεν άκουγε καμιά από τις φωτισμένες συμβουλές της.

Κάποτε λοιπόν στη γιορτή του του πήγε δώρο μία Αγία Γραφή. Κόντεψε να της την πετάξει στο πρόσωπο! Εκείνη για πρώτη φορά έγινε αυστηρή μαζί του και του είπε:

- Μην την διαβάσεις, αντελφέ, αφού ντεν θέλεις, όμως άσε την στο δωμάτιό σου να σε φυλάει και κάποτε να σε φωτίσει. Αν δεν την κρατήσεις, δεν θα ξανάλθω σπίτι σου!

Ο δικηγόρος τα χρειάστηκε. Την είχε ανάγκη, αυτό ήταν αλήθεια. Γι' αυτό μουρμουρίζοντας την έβαλε σε μια γωνιά της βιβλιοθήκης του.

Τι οικονόμησε όμως ο Θεός για την σωτηρία του; Και ασφαλώς συνετέλεσαν πολύ και οι ολονύκτιες προσευχές της αγιασμένης αδελφής του.

Κατά την διάρκεια της Κατοχής, ένα βράδυ οι Γερμανοί πληροφορούμενοι την ιδεολογία του έκαναν έφοδο στο σπίτι του και, επειδή εφοβούντο τους μαρξιστές ιδεολόγους (αν κι αυτοί ήταν χειρότεροι, ακολουθώντας τον άθεο Νίτσε), είχαν πάρει απόφαση να τον σκοτώσουν. Άρχισαν λοιπόν να τον χτυπούν θανάσιμα με τις μπότες τους στο στομάχι και στο πρόσωπο και δεν έμεναν παρά λίγα χτυπήματα ακόμη για να τον αποτελειώσουν. Συγχρόνως, ο αξιωματικός έκανε έρευνα και πετούσε κάτω τα βιβλία της βιβλιοθήκης του. Ξαφνικά είδε την Αγία Γραφή. Κατάλαβε από τον σταυρό που είχε απ' έξω και ως δια θαύματος ηρέμησε και φώναξε με σεβασμό:

Η Βίβλος! Η Βίβλος!! Εδώ Βίβλος! Σταματήσε να τον χτυπάς, είπε στον Γερμανό στρατιώτη.

Και πρόσθεσε:

- Πάμε να φύγουμε. Φθάνει!

Ο άπιστος δικηγόρος, ο αδελφός της Άννας η καλύτερα της κρυπτομοναχής Θεοκλήτης, επειδή γνώριζε γερμανικά, παρ' ότι έκείτο αιμόφυρτος στο πάτωμα βογγώντας απ' τούς πόνους, κατάλαβε τι είχε γίνει και τι είπε ο Γερμανός αξιωματικός. Πράγματι, το Ευαγγέλιο που του χάρισε η αδελφή του τον έσωσε!

Σύρθηκε με κόπο προς το τραπέζι που άφησε ο Γερμανός το ιερό βιβλίο, το πήρε με τρεμάμενα χέρια στην αγκαλιά του, το φίλησε και έχασε τις αισθήσεις του. Σ' αυτή τη στάση τον βρήκε η αδελφή του, όταν μετά από λίγο ήρθε για να του φέρει φαγητό. Τον βοήθησε να συνέλθει και έζησε τον γλυκύτατο καρπό της προσευχής της: Τη μετάνοια και την τελεία αλλαγή του αδελφού της. Πίστεψε με όλη του την ψυχή, εξομολογήθηκε, κοινώνησε και ακολουθούσε κατά πόδας την αδελφή του στην πνευματική ζωή και άσκηση. Το δωμάτιό του το μετέτρεψε σε Εκκλησιάκι. Εκεί προσευχόταν και «χόρταινε» τον Θεό του, που τόσα χρόνια Τον στερήθηκε. Τελικά έγινε κι εκείνος μοναχός με το όνομα Παύλος.

Το τέλος της αγίας αυτής γυναίκας υπήρξε μαρτυρικό. Ο Θεός θέλησε, εκτός από τον στέφανο της ασκήσεως, να της δώσει και τον στέφανο του μαρτυρίου.

Κάποιο βραδάκι, ενώ διέσχιζε ένα δρόμο στην γειτονιά της, ένας νεαρός μεθυσμένος την χτύπησε θανάσιμα με το μηχανάκι του. Έτρεξαν όλοι οι παρευρισκόμενοι κοντά της και σε λίγο έφθασε και η αστυνομία, η οποία

προσπάθησε να συμπεράνει τι είχε συμβεί. Οι περίοικοι έβριζαν τον μεθυσμένο, ενώ η χτυπημένη γυναίκα έπνεε τα λείσθια. Ξαφνικά, συγκεντρώνοντας τις τελευταίες δυνάμεις της είπε στον αστυφύλακα που κρατούσε το σημειωματάριό του, για να πάρει τις πρώτες καταθέσεις:

- Ντεν πταίει το παιντί, εγώ πταίω! Μην κάνετε τίποτε στο παιντί. Γράψτο αυτό.

Πρώτα αυτό γράψε, κυρ-αστυνόμε!

Στο σημείο αυτό, με ένα μικρό τίναγμα παρέδωσε την αγία ψυχή της στα χέρια του Κυρίου της Ιησού Χριστού, που τόσο αγάπησε και τόσο τίμησε με την ζωή της. Δεν έμεινε άνθρωπος που να μην κλάψει στην γειτονιά την κυρα-Άννα, τη μοναχή Θεοκλήτη. Είχαν χάσει τον άνθρωπο που προσευχόταν για όλους, τον άνθρωπο που αγρυπνούσε για την αγάπη τους.»

Να ποιοί άνθρωποι εισέρχονται θριαμβευτικά στη Βασιλεία του Θεού. Είθε να μας αξιώσει ο Θεός να μιμηθούμε την αγία ζωή τους, την αγία ζωή της κρυπτομοναχής Θεοκλήτης! Αμήν!

Από το βιβλίο: «Νεώτερα Θαύματα της Παναγίας στη Βαρνάκοβα

& Ιστορίες για την Αιωνιότητα»

Εκδόσις: Ιεράς Γυν. Μ. Παναγίας Βαρνάκοβας Δωρίδα 2007

Πηγή: hristospanagia.gr